

ררה בבכי

נה שום סימן לסיום אמיתי של הפרשה, ואילו המשטרה פעלה בזהירות והוצאת האופרה מהבנין, אליו נכנסה, מחוסר ברירה, על ידי פריצת הדלתות. הציבור רשאי לקחת שבאי כוחו יתווספו נפגעי ביתר רצינות, ומצאן זה פתרון אמיתי, שלא יקפח את שני הצדדים, שהעמדה, שלא ב' אשמתם, זה מוד זה.

למחזות המכשירים הזה. יעניו גורמים ציבורי את פתרון הפעולה, את דבר שנתן ענין יגבר והתרחבות רשר הבימה, שנה נת

המנצחים

מחזיק לבנין, אחרי שנשמעו לפקודת המשטרה ופינו אותו מרצונם המוכ, עמדו שחקני הבימה, וותיקים וצעירים (במרכז התמונה: הנה רובינה), הביטו במתרחש ללא כל שמחה. לנצחון היה טעם מר מאד.

חנות הפרחים, ממול חלון התצפית של הבימה, ניגב את מצחו במטפחת אדומה שקופה, אם כי לא ניכר כלל שהזיע לפני כן. בכל פעם ששחקן הבימה רצה להכנס לבנין, היה עליו למלמל משהו ליד הדלת. קשה היה להבחין אם מסר את שמו או שהיה זה סימן סודי.

המערה לא נפתחה. בו בזמן נאספו במקום הכתבים הצבאיים והמבקרים האמנותיים של מרבית העתונים. שעות חלפו בשקט. אנשי הבימה (בניגוד לעתונאים) קיוו כבר שהאופרה לא תבוא והכל יסתים בשלום. הם טעו: בארבע וחצי בדיוק הופיעו שלושת השסונים המסורתיים, נעצרו ליד הדלת האחורית של בית הבימה. הכוח הפולש נחת בקולות צחוק ותרועה. זמרים, מנגנים ורקדנים הסתדרו בהבטחה עורפית, בעוד שמחה אבן-זוהר הוביל את ראש החץ, שהיה מורכב מצעירים נוקשים שהיו דומים לכל דבר בעולם מלבד לזמרי האופרה, ישר אל הדלת.

כאשר לא המפתח, לא הפעמון וגם לא מטר צעקות, לא פתחו את דלתה של מערת עלי באבא, הניף אבן-זוהר את ידו: צדוק! שבור את הדלת מיד! היתה זו הכרזת מלחמה גלויה. הארטילריה הכבדה נכנסה לפעולה. **המנעולים נחתכו כנר.** חיל האופרה היה, כנראה, (המשך בעמוד 14)

הקרב נגמר. בקצהו של מסדרון ארוך בבית הבימה עמדה אשה בודדה, לשגבה אל הקיר. היא היתה בלונדינית, ממוצעת קומה, לבושה חצאית ובוורר כחולים ונעלה סנדלים מוזהבים. שתי דמעות גדולות עמדו בעיניה הכחולות.

בקצהו השני של המסדרון הצטופפה קבוצת שוטרים ועתונאים, החליפה הערות והלצות. כשהעיוז לבסוף אחזים מהם להתקרב אליה, הישירה אדיס דה-פיליפ מבט אל פניהם, אמרה בקול חנוק: "עכשיו באתם על סיפוקכם. היום יש לכם סיפור גדול."

סימן סודי. היה זה באמת יום גדוש מאורעות. עוד בשעות המוקדמות שלפני הצהרים נראה בית הבימה דומה יותר לבאסטיליה מאשר לאולם תיאטרון. הדלתות ננעלו ובוצרו מבפנים. הסריגים החדשים על הדלתות שיוו לו מראה של בית-סוהר. מן החלונות האטומים הציץ מפעם לפעם ראש שהעף מבט בסביבה.

בשתיים אחרי הצהרים היה עדיין הכל שקט בחזית הבימה, מלבד פעולות פטרול קלות של שני הצדדים: שנים משחקני הבימה הצעירים והחזקים (גופנית) ערכו סיור בזק בשטח הבחינו בתנועה חשודה. בקרן הרחוב הופיע זר שהזכיר משום מה, במכנסיו החומים ובמשקפיו השחורות את הספר מסיבייה. מתחת לשרוליו המקופלים השתרגו שרירים חסונים, אשר העידו שהספר עסק פעם באתלטיקה קלה. כשהתקרב הזר לבית הבימה, נעצר איש על המדרכה שליד

באותן המדרגות כחן עתה לפני שעה במנצחת, בלוויית כל דחקתה, ירדה עתה אדיס דה-פיליפ, בודדה וגלמודה. בממוניתו של בן-ארי נסעה לחצטרף אל אבן-זוהר העצור, כשאנשי האופרה מוחאים לה כף.

5

זוהר (משמאל), בעדה שז אדיס דה-פיליפ, יחיד לפני ירי מדים. הוא נצטווה לצאת מן ההופע למשטרה, בה אפרו עניו הוא שוחרר רק כעבור שעה.

מוקפת עתונאים ושוטרים, אשר לא נגעו בה לרעה, התחננה אדיס דה-פיליפ, בקול רווי דמעות, לפני בן-ארי, שירשה לה להציג הצגה אחרונה. היא הכתיחה כי אחרי